

УДК [340.134:342.51](477)

Железняк Н. А.

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ, ЩО РЕГУЛЮЄ ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ЮСТИЦІЇ, ТА ЗАГАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Правове визначення статусу органів юстиції у системі органів виконавчої влади можливе лише шляхом прийняття «статутного» закону про органи юстиції, оскільки правовідносини, які складаються під час виконання Мін'юстом та його органами на місцях функцій із реалізації державної правової політики, спрямованої на захист прав та інтересів людини, значною мірою регулюються актами законодавчого рівня.

Україна, обравши шлях незалежного розвитку, впевнено почала розбудову демократичної, соціальної, правової держави, основними принципами якої є верховенство права, визнання людини найвищою соціальною цінністю. Вирішальною умовою побудови правової держави є успішне здійснення в Україні державно-правової реформи, основними складовими якої є реформування правової системи України; реформування державного апарату та системи правового забезпечення його діяльності.

Отже, проголошення України незалежною державою, вступ її до Ради Європи, а також прийняття 28 червня 1996 р. Конституції України стали основними чинниками як для здійснення державно-правової реформи, так і для розвитку та вдосконалення існуючого законодавства України.

Відповідно до Конституції України людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в нашій державі найвищою соціальною цінністю. На гарантування прав і свобод людини спрямовані основні зусилля органів державної влади України. Адже це є головним обов'язком будь-якої демократичної, соціальної та правової держави.

У зв'язку з цим на особливу увагу заслуговує законодавство, що регулює діяльність органів державної влади, в тому числі й органів юстиції, у здійсненні державної правової політики.

Як відомо, ні в Конституції України, ні в жодному нормативно-правовому акті іншої фор-

ми немає визначення терміна «законодавство». З цього питання також не існує єдиної позиції і в теорії права. Зокрема, раніше до прийняття Конституції СРСР під цим поняттям розуміли лише закони, укази та нормативні постанови Верховних Рад та їх Президій. Однак на сьогодні використання зазначеного терміна у згаданому розумінні було б не зовсім правильним, оскільки чинне законодавство [1] визначає акти, які приймаються Верховною Радою України, загальним терміном «законодавчі акти». У зв'язку з наведеним термін «законодавство» нерідко використовується в літературі та в нормотворчій практиці і в ширшому розумінні, зокрема для актів як Верховної Ради України, так і для актів Президента України, Кабінету Міністрів України, а також для нормативно-правових, які видаються іншими органами державної влади відповідно до їх повноважень.

Однак зазначене не виключає необхідності з метою подальшого зміцнення законності у процесі нормотворення встановити легальне визначення терміна «законодавство» [2].

Законодавство, будучи засобом управління суспільними, соціальними та господарськими процесами, являє собою не розрізнену сукупність чинних на певний момент нормативно-правових актів, а складну і високоорганізовану систему цих актів [3]. Під таким кутом зору, на мою думку, й необхідно розглядати законодавство, зокрема й те, що регулює діяльність органів юстиції.

На сьогодні суспільні відносини, що є об'єктом управління органів юстиції, регулюються як законодавчими, так і іншими нормативно-правовими актами. Цей «нормативний масив» налічує близько двохсот актів, з них 26 законів, 19 указів Президента України, 30 постанов Кабінету Міністрів України та 119 нормативно-правових актів «відомчого» характеру.

При цьому слід відзначити, що одним з факторів, який безпосередньо впливає на побудову і розвиток системи законодавства, є існуюча в нашій державі система органів державної влади, у тому числі виконавчих.

У зв'язку із зазначеним пропонується розглянути питання місця Міністерства юстиції України в системі центральних органів виконавчої влади як органу, що забезпечує реалізацію державної правової політики, основні завдання у цій сфері, а також поетапне реформування органів юстиції в контексті поглиблення адміністративної реформи, зміцнення інститутів державної влади.

Для з'ясування зазначеного питання коротко розглянемо, як взагалі організована система органів виконавчої влади в Україні.

Під терміном «система» (від грецької Бузіета — ціле) слід розуміти об'єднання певного різноманіття в єдине ціле, елементи якого у відношенні до цілого та інших частин займають відповідні їм місця [4].

З огляду на це визначення й розглянемо систему центральних органів виконавчої влади як єдине ціле, оскільки функціонування системи державної влади передбачає, що органи влади не діють відокремлено один від одного, а забезпечують ефективність реалізації функцій держави, і передусім захист прав людини у взаємодії [5], та Міністерство юстиції як елемент цього цілого, його відношення до всієї системи, а також до окремих його елементів — міністерств, інших центральних органів виконавчої влади.

Керуючись статтями 106 і 116 Конституції України, Президент України своїм Указом від 15.12.99 р. № 1572 «Про систему центральних органів виконавчої влади» (із змінами та доповненнями) встановив, що вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України, який спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади.

До системи центральних органів виконавчої влади України входять міністерства, державні комітети (державні служби) та центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом [6].

Міністерство є головним (провідним) органом у системі центральних органів виконавчої влади в забезпеченні впровадження державної політики у визначеній сфері діяльності. Міністр

як член Кабінету Міністрів України особисто відповідає за розроблення і реалізацію державної політики, спрямовує і координує здійснення центральними органами виконавчої влади заходів з питань, віднесених до його відання, приймає рішення щодо розподілу відповідних бюджетних коштів за поданням державного секретаря міністерства.

Державний комітет (державна служба) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовує і координує Прем'єр-міністр України або один із віце-прем'єр-міністрів чи міністрів. Державний комітет (державна служба) вносить пропозиції щодо формування державної політики відповідним членам Кабінету Міністрів України та забезпечує її реалізацію у визначеній сфері діяльності, здійснює управління в цій сфері, а також міжгалузеву координацію та функціональне регулювання з питань, віднесених до його відання. Державний комітет (державну службу) очолює його голова. Центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом має визначені Конституцією та законодавством України особливі завдання та повноваження, щодо нього може встановлюватись спеціальний порядок утворення, реорганізації, ліквідації, підконтрольності, підзвітності, а також призначення і звільнення керівників та вирішення інших питань. Якісна різниця між зазначеними органами впливає із неоднакового функціонального призначення і статусу.

З огляду на викладене, для з'ясування місця Міністерства юстиції в системі центральних органів виконавчої влади необхідно, на мою думку, вивчити його структурно-функціональну визначеність, ступінь якої залежить як від формально-юридичного, так і від фактичного розмежування функціональної та предметної компетенції.

У зв'язку з прийняттям нової Конституції України в державі здійснюється велика робота щодо реформування та вдосконалення діяльності органів державної влади, у тому числі проведення судово-правової реформ, проект Концепції якої підготовлено ще у 1999 р. Комітетом Верховної Ради України з питань правової реформи, який передбачає й реформування системи органів юстиції.

Відповідно до Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого Указом Президента України від 30.12.97 р. № 1396 (із змінами та доповненнями), Мін'юст України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Мін'юст України є головним (провідним) органом у системі центральних органів виконавчої влади в забезпеченні реалізації державної

правової політики, державної політики з питань міжнародних відносин.

Мін'юст України, як і інші центральні органи виконавчої влади, у своїй діяльності керується Конституцією України, законами України, актами Президента України і Кабінету Міністрів України, а також цим Положенням. Міністерство у встановленому порядку в межах своїх повноважень вирішує питання, що впливають із загальновизнаних норм міжнародного права та міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Однак Мін'юст має й певні якості, що притаманні тільки йому, які зумовлені специфікою завдань, особливостями форм їх здійснення.

Основною відмінною рисою цього органу є правове становище об'єктів управління. Якщо в інших галузях державного управління об'єктами управління, як правило, є однотипні за своїм правовим становищем державні органи, підприємства, установи, організації, що виконують визначені для кожного з них завдання і підлеглі вищестоящим органам управління, то у сфері управління Міністерства юстиції такими об'єктами є державні органи і громадські організації, що відрізняються за своїм призначенням, за характером компетенції і способом утворення, вказані відмінності породжуються різноманітністю форм та методів діяльності органів юстиції щодо реалізації державної правової політики.

Здійснення зазначеної управлінської діяльності дає можливість деяким вченим розглядати органи юстиції, в тому числі Міністерство юстиції, не як органи галузевої компетенції, а як органи функціональної (спеціальної) компетенції [7], і з цим можна погодитись.

З 1 січня 1993 р. відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 р. № 493 та постанови Кабінету Міністрів України від 28.12.92 р. № 731 Мін'юст здійснює державну реєстрацію нормативних актів міністерств, інших органів державної виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер; з 1994 р. — експертне забезпечення правосуддя, забезпечення вдосконалення розробки основних питань державної правової політики, концепцій, проєктів актів законодавства з питань розвитку суспільства і держави, наукового їх обґрунтування, координації законопроектної роботи.

За період з січня 2001 р. по 20 грудня 2001 р. Мін'юстом проведено експертизу 1331 нормативно-правового акта, що більше ніж за 1993—1995 рр. в цілому (1326); якщо за весь 1993 рік було зареєстровано 207 нормативно-правових

актів, то за станом на 20.12.2001 р. — 1055. Таким чином, обсяги роботи Міністерства в цьому році зросли в 5 разів. За станом на 01.01.2002 р. Міністерством зареєстровано 1097 нормативно-правових актів із 1372 поданих на державну реєстрацію (у минулому році зареєстровано 970 із 1274), а всього з 1993 р. Міністерством зареєстровано 6288 актів.

У результаті проведення правової експертизи нормативних актів Міністерством та управліннями юстиції у минулому році попереджено прийняття близько 2 тисяч незаконних правових норм, а у цьому році — 1,5 тисячі, значна частина з яких характеризується порушенням компетенції органами, що видають нормативні акти, а також порушенням прав громадян та юридичних осіб.

Як результат таких порушень, залишається значною кількість відмов у державній реєстрації актів. У 1999 р. кількість відмов становила понад 10 відсотків від поданих актів, за 2000 р. — майже 9 відсотків, повернуто з метою доопрацювання 14 відсотків, а за 2001 р. Мін'юстом відмовлено у державній реєстрації 9 відсотків, повернуто на доопрацювання 11 відсотків актів від загальної кількості актів, що подані на державну реєстрацію.

Одним із засобів забезпечення законності нормативно-правових актів, що приймаються відповідними органами, є скасування рішень про державну реєстрацію цих актів. Зазначена процедура здійснюється органами юстиції в тому випадку, коли органи, що приймають нормативно-правові акти, самостійно не приводять їх у відповідність з чинним законодавством. Ці повноваження надані Мін'юсту та управлінням юстиції у червні 1998 р. Указом Президента України.

На постійному контролі Міністерства залишається питання перегляду нормативно-правових актів, у тому числі зареєстрованих, на їх відповідність Конституції України та іншим актам законодавства. На допомогу управлінням юстиції та центральним органам виконавчої влади розроблені методичні рекомендації щодо приведення нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю у відповідність до Конституції України та інших актів законодавства України.

За 2000—2001 рр. Мін'юстом було надіслано близько 300 листів центральним органам виконавчої влади щодо приведення у відповідність з чинним законодавством прийнятих ними нормативних актів. Міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади за два роки переглянуто понад 9 тисяч нормативних

актів, у тому числі понад тисячу актів, занесених до державного реєстру. Приведено у відповідність до чинного законодавства близько 2 тисяч нормативних актів.

Однак на сьогодні існують проблеми і в самому законодавстві про державну реєстрацію нормативно-правових актів. Ряд актів законодавства, що регулюють це питання, не ув'язані між собою, суперечать один одному тощо (зокрема, щодо набрання чинності зареєстрованими актами, визначення органів, акти яких підлягають державній реєстрації тощо).

Зростання обсягів актів, що приймаються з перевищенням компетенції органами, які видали ці акти, пояснюється також недосконалістю національного законодавства: по-перше, прогалинами та суперечностями в актах, нечітким викладенням норм, а це призводить до того, що органи виконавчої влади намагаються компенсувати їх своїми нормативними актами. По-друге, необхідністю прийняття ряду нових актів законодавства, які на сьогодні не відповідають Конституції України та міжнародним нормам.

У зв'язку з цим міністерства та інші центральні органи виконавчої влади у ряді випадків приймають відомчі нормативні акти з урахуванням сьогоденних потреб, а не норм чинного законодавства.

Таким чином, потрібно впорядкувати нормотворчу діяльність міністерств та інших органів (обмежити видання відомчих нормативно-правових актів), що можливо лише шляхом урегулювання питань на законодавчому рівні.

Разом з тим на сьогодні нарізла необхідність уточнити коло органів, нормативні акти яких підлягають державній реєстрації, переглянути повноваження органів господарського управління та контролю щодо прийняття таких актів, урегулювати питання набрання чинності зареєстрованими актами, порядку їх оприлюднення тощо. Усі ці питання має врегулювати Закон України «Про нормативні правові акти», який стане правовою основою для врегулювання на рівні закону питання про державну реєстрацію нормативно-правових актів, наявність якого передбачена Конституцією України, а також сприятиме введенню адміністративної відповідальності посадових осіб за спрямування до виконання незареєстрованих нормативно-правових актів та актів, у державній реєстрації яких відмовлено, а також за встановлення правових норм листами, телеграмами тощо. Стратегічним напрямком діяльності Міністерства юстиції є також створення єдиного правового поля нормативно-правових актів, що пройшли експертизу на відповідність Конституції України та іншим актам законодавства. Для цього доцільно надати органам

юстиції повноваження щодо здійснення правової експертизи актів органів місцевого самоврядування.

На Міністерство юстиції покладено також координацію діяльності міністерств, інших центральних органів виконавчої влади щодо забезпечення адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. З метою вдосконалення роботи з підготовки проектів нормативно-правових актів, з урахуванням світового досвіду у складі Мін'юсту створено Центр порівняльного права та Центр перекладів актів міжнародного права, діє Міжвідомча координаційна рада з адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу.

Одним з важливих напрямків діяльності Мін'юсту, вагомим чинником у здійсненні правової реформи є ведення державних реєстрів. Повноваження адміністратора Державного реєстру нормативних актів покладено на Державне підприємство «Інформаційний центр Міністерства юстиції України». Створена досить широка система інформаційних реєстрів для забезпечення функціонування єдиної системи правової інформатизації.

Мін'юст здійснює функцію офіційного видавця збірників актів законодавства та «Офіційного вісника України». Започатковано видання офіційного багатотомного систематизованого «Зібрання законодавства України». Вперше в Україні засновано видання «Бюлетень Міністерства юстиції України» — друкований орган Мін'юсту, який дозволив повно й оперативно висвітлювати життя системи органів юстиції, судів.

У зв'язку з розширенням функцій органів юстиції у сфері формування й реалізації державної правової політики, надання правових послуг населенню, матеріально-технічного забезпечення діяльності судів, забезпечення легалізації місцевих осередків об'єднань громадян, правової освіти тощо Постановою Кабінету Міністрів України від 30 квітня 1998 р. № 592 «Про систему органів юстиції» створені районні та міські управління юстиції.

Таким чином, Мін'юст України здійснює свої повноваження безпосередньо та через утворені у встановленому порядку Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласні, Київське та Севастопольське міські управління юстиції, районні, районні у містах (міст обласного підпорядкування) управління юстиції, підприємства, установи і організації, що належать до сфери його управління.

На сьогодні в Україні триває поетапне здійснення державно-правової реформи, яка передба-

час й реформування системи органів виконавчої влади, зокрема, здійснюється стрімке реформування Мін'юсту, місцевих органів юстиції, розширення їх повноважень і сфери діяльності.

Одним із завдань Україна вбачає створення державної системи реєстрації прав на нерухоме майно в системі органів юстиції. Створення зазначеної системи сприятиме розвитку в Україні ринкових відносин, зокрема ринку нерухомості, та посиленню інвестиційної активності. Міністерством юстиції розроблено відповідний проект Закону України. Для прискорення введення в дію положень проекту цього Закону, згідно з пунктом 4 розділу XV Конституції України, підготовлено також відповідний Указ Президента України, який підписано Президентом України 16.06.99 р. Проте на сьогодні зазначений Указ і проект Закону України «Про державну реєстрацію прав на нерухоме майно» відхилені Верховною Радою України 07.07.99 р., а за результатами розгляду прийнято за основу проект Закону України «Про державну реєстрацію прав власності на об'єкти нерухомого майна». Мін'юст України виступив з ініціативою щодо створення на базі Бюро технічної інвентаризації (БТІ) державних агентств з реєстрації прав на нерухоме майно, підпорядкованих органам юстиції.

Україна при вступі до Ради Європи взяла на себе зобов'язання щодо покладення відповідальності за управління пенітенціарними установами на органи юстиції.

На виконання цих зобов'язань прийнято низку Указів Президента України: від 22 квітня 1998 р. № 344 «Про утворення Державного департаменту України з питань виконання покарань», від 31 липня 1998 р. № 827 «Про Положення про Державний департамент України з питань виконання покарань», від 12 березня 1999 р. № 248 «Про виведення Державного департаменту України з питань виконання покарань з підпорядкування Міністерству внутрішніх справ України», якими було виведено із підпорядкування Міністерства внутрішніх справ України, так званого силового відомства, систему органів виконання покарань та створено центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом — Державний департамент України з питань виконання покарань (Указ Президента України від 15.12.99 р. № 1573 «Про зміни у структурі центральних органів виконавчої влади»), підпорядкований Кабінету Міністрів України як центральному органу виконавчої влади загальної (тобто з усіх без винятку питань виконавчої влади) компетенції.

У зв'язку із зазначеною реорганізацією до цього Департаменту ввійшли всі виправно-трудо-ві установи (тюрми, виправно-трудо-ві колонії

та виховно-трудо-ві колонії), за винятком слідчих ізоляторів, що знаходяться у підпорядкуванні Служби безпеки України.

Однак слід зазначити, що відповідно до Положення про Державний департамент України з питань виконання покарань, затвердженого Указом Президента України від 31.07.98 р. № 827 (із змінами та доповненнями), Державний департамент України з питань виконання покарань (далі — Департамент) є центральним органом виконавчої влади, який безпосередньо реалізує єдину державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, бере участь у формуванні єдиної державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, реалізує цільові програми розвитку кримінально-виконавчої системи, тобто, на відміну від Міністерства юстиції, не здійснює формування зазначеної політики, яка повинна бути перш за все правовою.

Отже, реформування кримінально-виконавчої системи шляхом передачі її органів до системи Міністерства юстиції України вимагає прийняття відповідних нормативно-правових актів. Зазначені повноваження Мін'юсту сприяють забезпеченню більш дієвого контролю за якістю нормотворчої роботи відповідних органів, проведення правових експертиз нормативно-правових актів, захисту прав громадян, підприємств, установ і організацій.

Разом з тим наділення Мін'юсту та його органів такими повноваженнями доводить специфічне (надгалузеве) положення органів юстиції в системі органів виконавчої влади. Завдяки цьому органи юстиції виконують функції специфічного контролера за якістю нормативно-правових актів, що видаються відповідними органами. Адже саме від цієї діяльності органів юстиції залежить успіх багатьох правоохоронних функцій держави, в тому числі щодо здійснення правосуддя.

Однак, як уже згадувалось вище, Мін'юст та його органи мають особливість, що зумовлена перш за все правовим становищем об'єктів управління, зокрема, у сфері управління органів юстиції такими об'єктами є державні органи і громадські організації, що відрізняються за своїм призначенням, за характером компетенції і способом утворення. Ці відмінності породжують також різноманіття форм та методів діяльності органів юстиції щодо реалізації державної правової політики, а найголовніше в контексті вдосконалення законодавства про органи юстиції — це, на мою думку, форма нормативно-правових актів, які регулюють сукупність відносин, що виникають у цій сфері.

Як правильно зазначає Поленіна С. В., зв'язок законодавця з уже існуючою системою законодавства має прояв і в необхідності врахування

форми нормативного акта, яку він обрав раніше для регламентації певної сукупності відносин [8]. Законодавець не може також не враховувати ступінь близькості різних юридичних норм під час об'єднання статей, що їх закріплюють в єдиний нормативний акт. Нехтування цими вимогами обов'язково відгукується на соціальній ефективності прийнятих законодавчих актів, численні статті яких залишалися б невідомими тільки тому, що їх співвідношення за змістом з іншими статтями того ж акта дезорієнтувало б при пошуках джерела права, яке потрібне для вирішення питання, що виникло на практиці [9].

Ось чому при розрізненні комплексних галузей законодавства від неоформлених у систему сукупностей актів слід розглядати як критерій не тільки можливість виділення певної сфери державного управління, а й наявність чи відсутність у даній сукупності комплексних нормативних актів зв'язків управління. Іншими словами, важливо встановити, очолюється (чи повинна очолюватись) дана група актів, що охоплює всю сукупність відповідних відносин, кодифікованим нормативним актом, який виступатиме як активний центр, що акумулює та формує зв'язки управління даною системою [10].

Враховуючи викладене, вважаю, що на подальше підвищення ролі Міністерства юстиції в житті держави спрямований Закон України «Про органи юстиції», проект якого внесено на розгляд Верховної Ради України.

При цьому хочу звернути увагу на те, що з прийняттям 28 червня 1996 р. Конституції Ук-

раїни Міністерство юстиції стало не просто центральним органом виконавчої влади, а постійно діючим органом, оскільки посада Міністра юстиції України передбачена статтею 131 Основного Закону України, а тому є підстави вважати, що на нього не поширюється загальний порядок утворення та ліквідації міністерств.

Тому Закон України «Про органи юстиції» має стати основою реалізації державної правової політики, створити належне правове поле для подальшого реформування органів юстиції, логічно завершити створення цілісної системи української юстиції, а також сприяти правовому визначенню статусу Міністерства юстиції України у зв'язку з покладенням на нього додаткових функцій, підвищенням його ролі у реалізації державної правової політики.

Таким чином, завдання і функції Міністерства юстиції виключно різноманітні та широкі і за своєю значимістю далеко виходять за межі діяльності традиційного правоохоронного відомства [11].

З огляду на викладене можна зробити висновок, що правове визначення статусу Міністерства юстиції у системі центральних органів виконавчої влади можливе лише шляхом прийняття «статутного» закону про органи юстиції, оскільки правовідносини, які складаються під час виконання Мін'юстом та його органами на місцях функцій із реалізації державної правової політики, спрямованої на захист прав та інтересів людини, значною мірою регулюються актами законодавчого рівня.

1. Регламент Верховної Ради України від 27.07.94 р. № 129 — ВР (із змінами та доповненнями).
2. Поленина С. В. Теоретические проблемы системы советского законодательства. — М., 1983. — С. 17.
3. Там само. — С. 202.
4. Філософський енциклопедичний словник. — М., 1998. — С. 415.
5. Баглай М. В. Конституционное право Российской Федерации. — М., 1998. — С. 330.
6. Авер'янов В. Центральні органи виконавчої влади України: концептуальний підхід до класифікації в контексті адміністративної реформи в Україні // Вісник Академії правових наук України. — 1999. — № 1. — С. 45.
7. Там само. — С. 45—46.
8. Поленина С. В. Теоретические проблемы системы советского законодательства. — М., 1983. — С. 16.
9. Систематизация хозяйственного законодательства / Под ред. С. Н. Братуся, — М: Юрид. лит., 1971, — С. 52.
10. Поленина С. В. Теоретические проблемы системы советского законодательства. — М., 1983. — С. 59.
11. Зубков А. И., Калинин Ю. И., Сысоев В. Д. Пенитенциарные учреждения в системе Министерства юстиции России. — М.: НОРМА, 1998, — С. 19.

N. A. Zelezniak

UKRAINIAN LEGISLATION THAT REGULATES MINISTRY OF JUSTICE'S BODIES ACTIVITY AND GENERAL PROBLEMS OF IT'S DEVELOPMENT

Giving the legal definition of status Ministry of justice's bodies is possible only by issue a "statue" law about justice bodies. Because functions (of Ministry of justice and its bodies) of realization of state legal politics which aim to protect rights and interest of person are regulated, as a rule, by legislative acts.